

สรุปผล อภิปรายผลการวิจัย และขอเสนอแนะ

การวิจัยนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อสำรวจวิทยานิพนธ์ของบัณฑิตศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ตั้งแต่ปี พ.ศ.2486-2520 โดยจำแนกเป็นรายปีและรายคณะ รวมทั้งศึกษาลักษณะวิทยานิพนธ์ในส่วนของจำนวนหน้า ประเภทของการวิจัย วิธีการรวบรวมข้อมูล ชนิดของโครงการวิทยานิพนธ์ การได้รับและไม่ได้รับทุนอุดหนุน จำนวนเงินทุนที่ได้รับต่อโครงการ (ถ้ามี) ผู้ควบคุมการวิจัย/อาจารย์ที่ปรึกษา เกรทวิทยานิพนธ์ วัตถุประสงค์ของการวิจัย และวิธีการวิจัย นอกจากนี้ยังได้เปรียบเทียบถึงเพศและอาชีพของผู้เขียนวิทยานิพนธ์ และทดสอบการกระจายของเกรทวิทยานิพนธ์

จำนวนวิทยานิพนธ์ที่นำมาสำรวจนี้เป็นวิทยานิพนธ์ของ 10 คณะ คือ คณะครุศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี คณะเภสัชศาสตร์ คณะรัฐศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะเศรษฐศาสตร์ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ และคณะอักษรศาสตร์ มีจำนวน 2,638 ฉบับ

การวิเคราะห์ข้อมูล วิเคราะห์ด้วยจำนวนและแจกแจงร้อยละ จำแนกตามลักษณะต่าง ๆ ที่ละลักษณะ แล้วเปรียบเทียบจำนวนวิทยานิพนธ์ตามเพศและอาชีพของผู้เขียน ส่วนจำนวนหน้าวิเคราะห์ด้วยการหาสัดส่วนจำนวนหน้าของเรื่อง บรรณานุกรม และภาคผนวก ว่าเป็นสัดส่วนอย่างไรกับจำนวนหน้าทั้งหมด โดยการหาค่ามัธยฐานและส่วนเบี่ยงเบนควอไทล์ ในด้านเกรทวิทยานิพนธ์นอกจากจะวิเคราะห์ด้วยจำนวนและแจกแจงร้อยละแล้ว ยังทดสอบการกระจายของเกรทวิทยานิพนธ์กับโค้งปกติด้วยค่าสถิติไคสแควร์ ตรวจสอบความมีนัยสำคัญ

ผลการวิจัย

จากจำนวนวิทยานิพนธ์ 2,638 ฉบับ คณะที่มีวิทยานิพนธ์มากที่สุด คือ คณะครุศาสตร์ จำนวน 1,270 ฉบับ (48.14%) คณะที่มีวิทยานิพนธ์น้อยที่สุด คือ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ จำนวน 8 ฉบับ (0.31%)

ปีที่มีวิทยานิพนธ์มากที่สุด คือ ปี 2519 (20.47%) ปีที่มีวิทยานิพนธ์น้อยที่สุด คือ ระหว่างปี 2486-2504 (0.19%)

จำนวนวิทยานิพนธ์ส่วนใหญ่จะเพิ่มขึ้นเกือบทุกปี ยกเว้นปี 2511, 2512 และ 2520 เป็นปีที่จำนวนวิทยานิพนธ์ลดลง

ลักษณะของวิทยานิพนธ์ พบว่า

1. โดยส่วนรวมแล้ว วิทยานิพนธ์มีจำนวนหน้าของเรื่องต่อจำนวนหน้าทั้งหมด ประมาณ 73 หน้าต่อ 100 หน้า จำนวนหน้าของบรรณานุกรมต่อจำนวนหน้าทั้งหมดประมาณ 3 หน้าต่อ 100 หน้า และจำนวนหน้าของภาคผนวกต่อจำนวนหน้าทั้งหมดประมาณ 18 หน้าต่อ 100 หน้า
2. วิทยานิพนธ์ส่วนมาก (45.26%) ใช้การวิจัยเชิงบรรยาย และใช้การวิจัยเปรียบเทียบหาสาเหตุน้อยที่สุด (0.19%)
3. วิธีการรวบรวมข้อมูล พบว่า การค้นคว้าจากเอกสารใช้มากที่สุด (29.14%) มาตรการทัศนคติใช้น้อยที่สุด (1.22%)
4. โครงการของวิทยานิพนธ์เป็นโครงการเล็กชนิดโครงการเดี่ยวมากที่สุด (98.29%)
5. ผู้เขียนวิทยานิพนธ์ส่วนใหญ่ (87.48%) ไม่ได้รับทุนอุดหนุน คณะที่มีผู้ได้รับทุนอุดหนุนมากที่สุด (39.10%) คือ คณะครุศาสตร์ คณะที่ไม่มีผู้ได้รับทุนอุดหนุนเลย คือ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์
6. จำนวนเงินทุนที่ได้รับต่อโครงการส่วนใหญ่ (73.34%) เป็นทุนอุดหนุนที่ไม่ระบุจำนวนเงิน คณะที่มีผู้ได้รับทุนอุดหนุนมากที่สุด (39.10%) คือ คณะครุศาสตร์ คณะที่ได้รับทุนอุดหนุนน้อยที่สุด (0.60%) คือ คณะนิติศาสตร์
7. อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ส่วนใหญ่ (73.57%) เป็นอาจารย์ในแผนกวิชา มากที่สุด และอาจารย์ที่ปรึกษานอกแผนกวิชาน้อยที่สุด (11.56%)

เพศและอาชีพของผู้เขียนวิทยานิพนธ์ พบว่า ผู้เขียนวิทยานิพนธ์เป็นเพศหญิง (62.81%) มากกว่าเพศชาย (37.19%) ส่วนอาชีพของผู้เขียนวิทยานิพนธ์ส่วนใหญ่ (80.29%) มีอาชีพมากกว่าไม่มีอาชีพ (19.21%) เพศชายมีอาชีพร้อยละ 31.73 เพศหญิงมีอาชีพร้อยละ 49.05 เพศชายไม่มีอาชีพร้อยละ 5.46 เพศหญิงไม่มีอาชีพร้อยละ 13.76

เกรดวิทยานิพนธ์ส่วนใหญ่ (64.51%) เป็นเกรด B หรือ Good ส่วนเกรดที่น้อยที่สุด (1.71%) คือ เกรด C หรือ Satisfactory เมื่อทดสอบการกระจายของเกรดวิทยานิพนธ์กับโค้งปกติด้วยค่าสถิติไคสแควร์ พบว่า การกระจายของเกรดวิทยานิพนธ์ทั้งหมดมีการกระจายไม่เป็นโค้งปกติ ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .001

อภิปรายผลการวิจัย

จากการวิจัยที่พบว่า จำนวนวิทยานิพนธ์ของบัณฑิตศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยส่วนมากเพิ่มขึ้นทุกปี โดยเฉลี่ยปีละประมาณ 29 ฉบับ ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะ คณะต่าง ๆ มีการเปิดสอนระดับปริญญาโทบัณฑิตเพิ่มมากขึ้น และมีแผนกวิชาต่าง ๆ มากขึ้น¹ แต่การเปิดสอนระดับปริญญาโทบัณฑิตมีการเปิดสอนก่อนหลังแตกต่างกัน จึงทำให้จำนวนวิทยานิพนธ์ที่มีอยู่แต่ละคณะมีจำนวนแตกต่างกันด้วย

คณะที่มีวิทยานิพนธ์มากที่สุด คือ คณะครุศาสตร์ (48.14%) อัตราเพิ่มโดยเฉลี่ยปีละประมาณ 9 ฉบับ คณะที่มีวิทยานิพนธ์น้อยที่สุด คือ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ (0.31%) อัตราเพิ่มโดยเฉลี่ยปีละประมาณ 0.25 ฉบับ ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะคณะครุศาสตร์เปิดสอนระดับปริญญาโทบัณฑิตตั้งแต่ปี พ.ศ.2503² และมีแผนกวิชาถึง 8 แผนกวิชา จำนวนนิสิตระดับปริญญาโทบัณฑิตของคณะครุศาสตร์มี 1,270 คน ส่วนคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์เพิ่งจะเริ่มเปิดสอนระดับปริญญาโทบัณฑิต เมื่อปี พ.ศ.2515 และมีแผนกวิชาเพียงแผนกวิชาเดียว คือ แผนกวิชาผังเมือง จำนวนนิสิตระดับปริญญาโทบัณฑิตมีเพียง 8 คน จึงทำให้คณะครุศาสตร์มีจำนวนวิทยานิพนธ์มากกว่าคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์

ส่วนปีที่มีวิทยานิพนธ์มากที่สุด คือ ปี พ.ศ.2519 เนื่องจากปีนี้จำนวนวิทยานิพนธ์เพิ่ม

¹ บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, รายงานการรับโอนบัณฑิตวิทยาลัย, (แผนกมาตรฐานการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย).

² ทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐ, รายงานการสัมมนาเรื่อง ภารกิจของมหาวิทยาลัยที่สังคมไทยมุ่งหวัง, (พิษณุโลก: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2517), หน้า 5.

³ บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, เรื่องเดียวกัน.

ถึง 9 คณะ ยกเว้นคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ที่จำนวนวิทยานิพนธ์ลดลง จำนวนวิทยานิพนธ์ที่เพิ่มมี คณะครุศาสตร์ 64 ฉบับ คณะนิติศาสตร์ 4 ฉบับ คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี 26 ฉบับ คณะเภสัชศาสตร์ 2 ฉบับ คณะรัฐศาสตร์ 12 ฉบับ คณะวิทยาศาสตร์ 23 ฉบับ คณะวิศวกรรมศาสตร์ 24 ฉบับ คณะเศรษฐศาสตร์ 7 ฉบับ และคณะอักษรศาสตร์ 44 ฉบับ รวมเพิ่ม 206 ฉบับ เมื่อเปรียบเทียบกับปีอื่น ๆ แล้วพบว่า ส่วนใหญ่ไม่เพิ่มถึง 9 คณะพร้อม ๆ กัน และจำนวนที่เพิ่มก็ไม่สูงเท่ากับปี พ.ศ. 2519 สำหรับปี พ.ศ. 2486-2504 ที่มีจำนวนวิทยานิพนธ์น้อย (5 ฉบับ) เนื่องมาจากการเริ่มหลักสูตรระดับปริญญาโทมาบัณฑิต ซึ่งมีเพียงคณะเดียว คือ คณะอักษรศาสตร์ อีกทั้งมีเพียงแผนกวิชาเดียว คือ แผนกวิชาภาษาไทย

ในคานลักษณะของวิทยานิพนธ์ พบว่า

1. จำนวนหน้าของวิทยานิพนธ์ทั้งหมดโดยเฉลี่ย 124 หน้า เมื่อจำแนกออกเป็นทางสังคมศาสตร์จำนวนหน้าทั้งหมดโดยเฉลี่ยเป็น 102 หน้า และทางวิทยาศาสตร์โดยเฉลี่ยเป็น 101 หน้า ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะจำนวนหน้าของวิทยานิพนธ์ทั้งหมดนี้เป็นของนิสิตระดับปริญญาโทมาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 10 คณะ ข้อค้นพบนี้ขัดแย้งกับผลการวิจัยของ จารุณี เตียตระกูล¹ ที่พบว่า ความยาวของวิทยานิพนธ์ของนิสิตระดับปริญญาโทมาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อยู่ระหว่าง 221-240 หน้ามากที่สุด (หรือโดยเฉลี่ย 163 หน้า) ความขัดแย้งนี้อาจเนื่องมาจาก จารุณี เตียตระกูล วิเคราะห์วิทยานิพนธ์ทางสังคมศาสตร์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเพียง 2 คณะเท่านั้น คือ คณะครุศาสตร์ และคณะอักษรศาสตร์ อีกทั้งจำนวนวิทยานิพนธ์ที่นำมาวิเคราะห์เป็นวิทยานิพนธ์ระหว่างปี พ.ศ. 2502-2506 เท่านั้น

ส่วนจากผลการวิจัยที่พบว่า สัดส่วนจำนวนหน้าของเรื่องต่อจำนวนหน้าทั้งหมดประมาณ 73 หน้าต่อ 100 หน้า จำนวนหน้าของบรรณานุกรมต่อจำนวนหน้าทั้งหมดประมาณ 3 หน้าต่อ 100 หน้า และจำนวนหน้าของภาคผนวกต่อจำนวนหน้าทั้งหมดประมาณ 18 หน้าต่อ 100 หน้านั้น ไม่มีผลการวิจัยอื่นที่จะสนับสนุนการวิจัยครั้งนี้ อาจเป็นเพราะงานวิจัยอื่นเท่าที่มีจะหาเพียงจำนวนหน้าทั้งหมด หรือหาค่าเฉลี่ยโดยมีชดเชยเลขคณิตด้วยเท่านั้น ผู้วิจัยอื่นอาจไม่คำนึงถึงส่วนย่อยของ

¹ จารุณี เตียตระกูล, "การวิเคราะห์วิทยานิพนธ์สาขาสังคมศาสตร์ของนิสิตนักศึกษาในประเทศไทย ปี พ.ศ. 2502-2506," หน้า 19.

จำนวนหน้าก็ได้ คงค้างถึงจำนวนหน้าทั้งหมดเพียงอย่างเดียว

2. ประเภทของการวิจัย พบว่า ส่วนใหญ่ (45.26%) ใช้การวิจัยเชิงบรรยาย เมื่อจำแนกออกเป็นทางสังคมศาสตร์ส่วนใหญ่ (38.28%) ใช้การวิจัยเชิงบรรยาย และทางวิทยาศาสตร์ส่วนใหญ่ (13.35%) ใช้การวิจัยเชิงทดลอง ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะการวิจัยเชิงบรรยายเป็นวิธีการวิจัยที่สะดวก เป็นการวิจัยเพื่อการศึกษาสภาพปัจจุบันของสังคมที่เกิดขึ้นจริง ผู้วิจัยอาจต้องการศึกษาสภาพการณ์ที่เกิดขึ้นจริง ๆ ขณะนั้นจึงใช้การวิจัยเชิงบรรยาย ขอคนพบนี้ไม่มีผลการวิจัยอื่นสนับสนุน แต่ถาพิจารณาทางคานการศึกษาคานเดี่ยว คือ พิจารณาที่คณะครุศาสตร์ พบว่า ใช้การวิจัยเชิงบรรยายมากที่สุด (27.14%) ซึ่งขอคนพบนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ศรีสว่าง กริชพิทยาวุฑ¹ และพัชรี้ คราประยูร² ที่พบว่า การวิจัยเชิงบรรยายมีการใช้กันมากที่สุด ที่เป็นเช่นนี้อาจเนื่องมาจากการศึกษาเป็นเรื่องของการวิจัยทางสังคมศาสตร์ ซึ่งใช้การวิจัยเชิงบรรยาย

3. วิธีการรวบรวมข้อมูล พบว่า ส่วนใหญ่ (29.14%) ใช้การคั่นควาจากเอกสาร อาจเป็นเพราะการคั่นควาจากเอกสาร เป็นวิธีที่สะดวกที่สุดและเชื่อถือได้มากกว่าวิธีอื่น ๆ แต่ขอคนพบนี้ไม่มีผลการวิจัยอื่นสนับสนุน ถาพิจารณาทางคานการศึกษาคานเดี่ยว คือ พิจารณาที่คณะครุศาสตร์ พบว่า ส่วนใหญ่ (14.41%) ใช้แบบสอบถาม ซึ่งขอคนพบนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ พัทธ์ี คราประยูร³ ที่พบว่า วิธีการรวบรวมข้อมูลใช้แบบสอบถามมากที่สุด ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะว่า ทางการศึกษา การใช้วิธีการรวบรวมข้อมูลควยวิธีอื่นนอกจากแบบสอบถามอาจได้ข้อมูลไม่เพียงพอตามความต้องการ จึงต้องสร้างแบบสอบถามขึ้นหรือดัดแปลงให้เป็นแบบที่เหมาะสมสำหรับการวิจัยนั้น ๆ

¹ ศรีสว่าง กริชพิทยาวุฑ, "การวิเคราะห์วิทยานิพนธ์ทางการศึกษาของนิสิตนักศึกษาในประเทศไทย ปี พ.ศ.2502-2506," หน้า 25.

² พัทธ์ี คราประยูร, "การวิเคราะห์วิทยานิพนธ์ทางการศึกษาในระดับปริญญาโท-บัณฑิตของนิสิตนักศึกษาในประเทศไทย ถึงปี พ.ศ.2511," หน้า 26.

³ พัทธ์ี คราประยูร, เรื่องเดียวกัน, หน้า 32.

4. อาจารย์ที่ปรึกษาส่วนใหญ่ (73.57%) เป็นอาจารย์ในแผนกวิชา รองลงมา (14.87%) เป็นผู้ควบคุมการวิจัยซึ่งมีโชอาจารย์จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อาจารย์นอกแผนกวิชาน้อยที่สุด (11.56%) ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะว่า นอกจากอาจารย์ที่ปรึกษาในแผนกวิชาแล้ว อาจารย์ที่ปรึกษานอกแผนกวิชาอาจไม่สัมผัสในเรื่องที่นิสิตแผนกวิชาอื่นจะทำวิทยานิพนธ์ ผู้เขียนวิทยานิพนธ์อาจคิดว่าผู้ที่มีโชอาจารย์ที่ปรึกษาจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งเป็นผู้ที่ปฏิบัติงานนั้น ๆ อาจจะสัมผัสและเชี่ยวชาญกว่า เช่น ผู้เขียนวิทยานิพนธ์จากคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี แผนกวิชาการเงินและการธนาคาร ก็มักจะมีผู้ควบคุมการวิจัยจากธนาคาร เป็นต้น แต่ขอคนพบนี้ไม่มีผลการวิจัยอื่นสนับสนุน

5. ทุนอุดหนุน พบว่า ผู้เขียนวิทยานิพนธ์ส่วนใหญ่ (87.48%) ไม่ได้รับทุนอุดหนุน ส่วนผู้เขียนวิทยานิพนธ์ที่ได้รับทุนอุดหนุนมีเพียงร้อยละ 12.52 ทุนอุดหนุนที่ได้รับนี้ส่วนใหญ่ (73.34%) เป็นทุนอุดหนุนที่ไม่ระบุจำนวนเงินที่ได้รับต่อโครงการ คณะครุศาสตร์ (39.10%) มีผู้เขียนวิทยานิพนธ์ได้รับทุนอุดหนุนใกล้เคียงกับคณะวิทยาศาสตร์ (30.00%) ทั้ง ๆ ที่คณะครุศาสตร์ (48.14%) มีผู้เขียนวิทยานิพนธ์มากกว่าคณะวิทยาศาสตร์ (12.24%) ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะคณะวิทยาศาสตร์มีเรื่องที่น่าสนใจและสามารถนำไปใช้กับชีวิตประจำวันได้มากกว่า จึงทำให้ได้รับทุนอุดหนุนมากกว่าคณะครุศาสตร์ และจากขอคนพบที่ว่า มีผู้เขียนวิทยานิพนธ์ได้รับทุนอุดหนุนเพียงร้อยละ 12.52 อาจเป็นเพราะผู้เขียนวิทยานิพนธ์บางคนมิได้ระบุไว้ในวิทยานิพนธ์ว่าได้รับทุนอุดหนุน จึงทำให้ได้ขอคนพบว่ามีผู้เขียนวิทยานิพนธ์ได้รับทุนอุดหนุนเพียงร้อยละ 12.52 แต่ขอคนพบนี้ไม่มีผลการวิจัยอื่นสนับสนุน

จากการวิจัยในส่วนที่เกี่ยวข้องกับผู้เขียนวิทยานิพนธ์ คือ เพศและอาชีพของผู้เขียนวิทยานิพนธ์ พบว่า เพศหญิง (62.81%) เขียนวิทยานิพนธ์มากกว่าเพศชาย (37.19%) เมื่อจำแนกออกเป็นทางสังคมศาสตร์ พบว่า เพศหญิง (67.42%) มากกว่าเพศชาย (32.58%) ทางวิทยาศาสตร์ พบว่า เพศชาย (54.17%) มากกว่าเพศหญิง (45.83%) ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะว่าทางสังคมศาสตร์มีเพศหญิงสนใจสมัครเข้าศึกษาต่อมากกว่าเพศชาย ขอคนพบนี้ขัดแย้งกับผลการวิจัยของ จารุณี เตียตระกูล¹ ที่พบว่า เพศชายทำวิทยานิพนธ์มากกว่าเพศหญิง อาจเป็น

¹ จารุณี เตียตระกูล, "การวิเคราะห์วิทยานิพนธ์สาขาสังคมศาสตร์ของนิสิตนักศึกษาในประเทศไทย ปี พ.ศ.2502-2506," หน้า 15.

เพราะจำนวนวิทยานิพนธ์เกือบทั้งหมด (96.84%) เป็นของเพศชาย เนื่องจากเป็นวิทยานิพนธ์ของสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ซึ่งสาขาวิชานี้มีเฉพาะเพศชายเท่านั้น

ถ้าพิจารณาเฉพาะทางด้านการศึกษา โดยพิจารณาที่คณะครุศาสตร์ พบว่า เพศหญิง (66.69%) เขียนวิทยานิพนธ์มากกว่าเพศชาย (33.31%) ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะว่า เพศหญิงสนใจสมัครเข้าศึกษามากกว่าเพศชาย จึงทำให้มีเพศหญิงมากกว่าเพศชาย ข้อค้นพบนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ศรีสว่าง กริชพิทยาวุฑฒ¹ และพัชรี คราประยูร² ที่พบว่า เพศหญิงทำวิทยานิพนธ์มากกว่าเพศชาย

อาชีพของผู้เขียนวิทยานิพนธ์ส่วนใหญ่ (80.78%) มีอาชีพ นอกนั้น (19.22%) ไม่มีอาชีพ ผู้เขียนวิทยานิพนธ์ที่มีอาชีพส่วนใหญ่ (73.77%) มีอาชีพเป็นข้าราชการ ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะผู้เขียนวิทยานิพนธ์ที่มีอาชีพเป็นข้าราชการต้องการความก้าวหน้าทางการทำงาน หรือเพื่อเลื่อนวิทยฐานะของตนเอง จึงเห็นว่าผู้ที่มีอาชีพ เป็นข้าราชการมีจำนวนสูงกว่าอาชีพอื่น ๆ ส่วนผู้เขียนวิทยานิพนธ์ที่ไม่มีอาชีพมีจำนวนน้อย อาจเป็นเพราะผู้เขียนวิทยานิพนธ์เพิ่งจบระดับปริญญาบัณฑิตใหม่ ๆ ยังมีพ่อแม่หรือผู้ปกครองพอจะส่งเสียได้ก็ศึกษาต่อในระดับปริญญาโทหรือปริญญาตรีเลย หรือผู้เขียนวิทยานิพนธ์ที่ไม่มีอาชีพเนื่องมาจากเมื่อผู้เขียนวิทยานิพนธ์จบระดับปริญญาบัณฑิตแล้วเพิ่งจะมีงานทำ หรือเป็นข้าราชการอยู่แต่ยังไม่ถึงเวลาที่จะลาศึกษาต่อได้ แต่สอบเข้าศึกษาต่อในระดับปริญญาโทหรือปริญญาตรีได้ จึงต้องลาออกจากงานที่ทำอยู่ หรือลาออกจากการเป็นข้าราชการเพื่อศึกษาต่อ ข้อค้นพบนี้ไม่มีผลการวิจัยอื่นสนับสนุน

ในด้านเกรดวิทยานิพนธ์ เป็นที่น่าสังเกตว่า การกระจายของเกรดวิทยานิพนธ์ไม่เป็นโค้งปกติ ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .001 ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะว่า เกรดส่วนใหญ่ (64.51%) เป็นเกรด B หรือ Good เกรด A หรือ Very Good หรือ Excellent

¹ ศรีสว่าง กริชพิทยาวุฑฒ, "การวิเคราะห์วิทยานิพนธ์ทางการศึกษาของนิสิตนักศึกษาในประเทศไทย ปี พ.ศ.2502-2506," หน้า 13.

² พัชรี คราประยูร, "การวิเคราะห์วิทยานิพนธ์ทางการศึกษาในระดับปริญญาโทหรือปริญญาตรีของนิสิตนักศึกษาในประเทศไทย ถึงปี พ.ศ.2511," หน้า 44.

มีน้อย (33.78%) และเกรด C หรือ Satisfactory พอมีบ้าง (1.71%) จึงทำให้การกระจายของเกรดวิทยานิพนธ์ไม่เป็นโค้งปกติ ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .001 และอาจเนื่องมาจากวิทยานิพนธ์แต่ละฉบับยังไม่ครบตามหลักเกณฑ์การวัดผลซึ่งมหาวิทยาลัยกำหนดไว้ ซึ่งถ้าให้เกรดวิทยานิพนธ์เป็นเครื่องชี้คุณภาพของวิทยานิพนธ์ ก็แสดงว่า วิทยานิพนธ์ระดับปริญญาโทบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยส่วนใหญ่อยู่ในระดับดีเท่านั้น ยังไม่ถึงขั้นดีมาก แต่ก็ยังไม่ตกไปถึงขั้นพอใช้เสียเลย ข้อค้นพบนี้ไม่มีผลการวิจัยอื่นสนับสนุน

ขอเสนอแนะ

1. บัณฑิตวิทยาลัยควรมีศูนย์รวมวิทยานิพนธ์ของนิสิตบัณฑิตศึกษาอยู่ที่ใดที่หนึ่งแต่เพียงแห่งเดียว ให้เป็นศูนย์รวมวิทยานิพนธ์ของบัณฑิตวิทยาลัย เพื่อสะดวกในการค้นหา หรือศึกษาวิทยานิพนธ์โดยเฉพาะ
2. ควรจะมีการศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับเพศและอาชีพของผู้เขียนวิทยานิพนธ์ว่า การที่ผู้เขียนวิทยานิพนธ์มีอาชีพและไม่มีอาชีพมีระยะเวลาในการเขียนวิทยานิพนธ์แตกต่างกันอย่างไร โดยการศึกษาว่า ผู้เขียนวิทยานิพนธ์มีอาชีพและไม่มีอาชีพใช้ระยะเวลาในการเขียนวิทยานิพนธ์เท่าใด แล้วเปรียบเทียบความแตกต่าง
3. ควรจะมีการศึกษาในรายละเอียดเกี่ยวกับการให้เกรดวิทยานิพนธ์ว่า นอกจากใช้หลักการวัดผลของมหาวิทยาลัยแล้ว การให้เกรดวิทยานิพนธ์นอกเหนือจากหลักการวัดผลแล้วมีองค์ประกอบอื่น ๆ อะไรอีกบ้าง โดยศึกษาเป็นรายคณะแล้วเปรียบเทียบกัน
4. ควรจะมีการศึกษาเปรียบเทียบระหว่างผู้เขียนวิทยานิพนธ์ที่ได้รับทุนอุดหนุน และไม่ได้รับทุนอุดหนุนว่า ได้รับเกรดวิทยานิพนธ์แตกต่างกันหรือไม่

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย